

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржководи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПАВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

Д-РЪ К. ПЕТРОВЪ

хирургъ -- гинекологъ -- акушеръ.

Завежда Гинекологическо — Акушерско Отдѣле-
ние при Шум. Държавна Болница.
СЕ ПРЕМЪСТИ въ бившето помѣщение на Земл.-Катедра
улица Цар. Освободителъ
до домътъ на Д-ръ Коларовъ.

ВАЖНО за ШУМЕНЦИ.

Излезе отъ печатъ книгата

„История на Шуменската крепостъ“.

(Приносъ къмъ историята на градъ Шуменъ)

отъ **Г. С. Джумалиевъ**

Стр. 224, съ 30 чертежи въ текста, 6 въ приложе-
ние и една карта на Шуменската околностъ. Цена 60
лева. Намира се въ книжарницитъ на **Станю Дай-
чевъ, др. Петковъ и Вълчо Даскаловъ.**

Църковнитъ настоятели.

Църковнитъ настоятели сж членове на онзи инсти-
тутъ, който свързва напра-
во енорияшитъ съ църква-
та. Въ настоящитъ години,
когато отъ хората, които
обичатъ и знаятъ цената
на църквата въ живота на
народа, се е подела една
усилена работа, за да се
софнаправи църквата единъ
дееен факторъ, какъвто е
тя у всички културни на-
роди, на църковнитъ на-
стоятелства предстои да
изиграятъ твърде важна
роля.

Нашитъ църкви, за да
иматъ възможността да
разнасятъ религиозна про-
свѣта и да благотворятъ,
— дветъ прѣки длѣжности
на църквата: просвѣта и
добротворство — *трябва да
закрепнатъ финансово.*
Църквитъ, особно селски-
тъ, сж крайно много обед-
нѣли, съ малки изключе-
ния. Църковнитъ дворове
сж разградени и сж отъна-
ли въ бурени. Много отъ
църквитъ не разполагатъ съ
нѣколко хиляди лева поне,
за да припокрятъ самитъ
издания, които, поради то-
ва, гниятъ подъ дѣжда и
снѣга, а вътре всичко ми-
рише на плесень и мухълъ.
Такава църква — просеки-
ня, естествено, не е въ си-
ла да изпълни прѣката своя
длѣжностъ — да благотвори,
а християни, които сж
довели църквата си до та-
кова мизерно положение,
сигурно не ще иматъ и до-
бъръ свещеникъ, защото и
него ще доведатъ до про-
сѣска тояга, каквото е
фактическото положение
изъ стотици села въ Бъл-
гария. Ще рече, при тако-
ва положение, църквата не

ще може чрезъ своя све-
щеникъ и да учи и проповѣ-
два, да просвѣщава рели-
гиозно. Значи, първата
работа на църковнитъ на-
стоятели ще бжде да *стѣ-
гнатъ финансово своята
църква.* Отъ бедниятъ, бо-
ленъ човѣкъ не може да се
иска работа. Бедната цър-
ква не може да устои на
своитъ прѣки задѣлжения.

Архиерейскиятъ съборъ,
който неотдавна приключи
своитъ заседания, направи
постѣпки предъ правител-
ството щото селскитъ цър-
кви да бждатъ оземлени
като училищата. Това оба-
че трѣбва да стане народ-
но искане. Цѣлата църква
ще се съживи чрезъ раз-
движване отъ долу. Хри-
стианитъ трѣбва да проя-
вятъ по-голѣмъ интересъ
къмъ църковнитъ дѣла.
Не трѣбва да оставятъ све-
щеника самъ да ржководи
църковнитъ дѣла. Не трѣб-
ва да го оставятъ съ мж-
ка да намира и посочва за
настоятели нѣколко стари
хора, които обичатъ цър-
квата, но нѣматъ сили да
й служатъ, а за църковни
настоятели трѣбва да се
избиратъ най-енергичнитъ
най-влиятелнитъ, най-инте-
лигентнитъ хора въ селото
или града, които действи-
телно разбиратъ голѣмата
и извънредно важна роля
на църквата за здравява-
не на народния духъ. И
ето, когато за църковни
настоятели се избиратъ най-
дейнитъ хора на селото,
нека бждемъ увѣрени, че
тѣ лесно ще намѣрятъ на-
чинъ да засилятъ матери-
ално църквата. Съ своето
влияние предъ общинскитъ
и други граждански власти

тѣ лесно ще намѣрятъ
пжтъ да оземлятъ своята
църква и да я направятъ
институтъ съ солидна фи-
нансова мощъ. Такива на-
стоятели не ще оставятъ и
свещеника да се преви-
ва подъ тежестъта на бед-
нотията. Свещеникътъ при-
тѣхъ ще бжде първомъ
материално осигуренъ и
следъ това ще се иска отъ
него апостолска работа.

Нѣкои биха казали: Све-
щеникътъ е апостолъ. Той
може да бжде беденъ и
пакъ да работи. Това е та-
ка, но нашиятъ български
свещеникъ не е самъ. Той
има жена и деца. Негово-
то обществено положение
не позволява той да мизер-
ствува. Той трѣбва да бжде
добре облеченъ, добре
нахраненъ — той и децата
му. Неговата кжца трѣбва
да бжде за примѣръ въ
всѣко отношение. Той трѣб-
ва да бжде просвѣтенъ
човѣкъ, Нему сж нуждни
въ годината хиляди лево-
ве за книги само. Какво
може да върши бедниятъ
свещеникъ, който получа-
ва 8—900 лева заплата отъ
държавата и още толкова
отъ трѣби въ енорията, а
има 3—4 деца? Неговитъ
деца небива да останатъ
неуки. Това унижава служ-
бата на бащата. Но какъ
се издържа синъ въ града?
Прочее, нашитъ селяни,
пѣкъ и граждани, не трѣб-
ва да завиждатъ на свои-
тъ свещеници, а *всѣчески
да ги подпомагатъ матери-
ално.* Колкото свещени-
кътъ е материално подси-
гуренъ, толкова той е по-
годенъ за работа. Църков-
нитъ настоятели *трябва
дълбоко да проучатъ на-
значението на свещеника* и
неговитъ материални нуж-
ди и да го подкрепятъ.

Въ града? Обикновено
градскитъ църви сж по-
силни финансово. При то-
ва и съзнанието тукъ е по-
високо. Затова пѣкъ и об-
ществото тукъ иска пове-
че отъ църквата. И тукъ
сж нуждни за църковни
настоятели просвѣтени хо-
ра, изпълнени съ обичъ и
почитъ къмъ църквата.
Следъ като се заработи за
финансово заздравяване на
църквата, трѣбва да се о-
бърне особно внимание на
религиозната просвѣта.
Тукъ вече се образуваха
*добротворно просвѣтни
братства*, които събиратъ
срѣдства да помагатъ на
бедни семейства и *устрой-
ватъ извънцърковни беседи.*
При нѣкои градски църкви
има и *ученически друже-*

ства. Тия последнитъ у-
стройватъ забави, проявя-
ватъ една дейностъ, която
заслужва вниманието на
всички. За всичко това све-
щеницитъ полагатъ много
трудъ. Каква е, обаче,
скръбъта на свещеницитъ,
ако години наредъ *ника-
къвъ църковенъ настоятелъ
не се явява* да посети не-
дѣлнитъ сказки или заба-
витъ на ученицитъ! Ще
рече, въ града, който вече
се връща къмъ църквата и
чака много отъ нея, се и-
ска църковнитъ настоятели
да бждатъ *хора просвѣте-
ни*, но и преданни, *хора
които обичатъ църквата*,
сами иматъ инициативата
въ ржцетъ си за цѣлата
учителска работа, която
свещеници и други христия-
ни сж се нагърбили да
вършатъ въ и около цър-
квата.

И така, на 29, того, ко-
гато ще станатъ избори за
църковни настоятели, изберете по села и градове хора енергични, влиятелни, трезви, хора, които обичатъ църквата и сж готови да й послужатъ отъ сърце, а не такива, които се срамуватъ отъ хубавото име *църковенъ настоятелъ.* Въ Англия Лойдъ Джоржъ, Макдоналдъ и др. сж и ще бждатъ *църковни настоятели и проповѣдници.* Въ Швеция и Норвегия министритъ, градскитъ кметове и др. въ най-голѣмитъ градове биватъ църковни настоятели и *носятъ дискусия изъ църква.* Кжде сме и що сме ние, та се срамуваме да послужимъ на църквата? Отъ много умъ ли бѣгаме отъ църквитъ си? Дали не отъ невежество и простотия?

„И на земли миръ . . .“

Преди 1927 год. небето приветствува земята съ тази блага вестъ. Миръ и любовъ възвестиха небеснитъ ангели на вилеемскитъ овчари и на цѣлия свѣтъ. Любовъ и миръ донесе на окървавената земя възплотилия се Спасителъ Богъ, миръ и любовъ, правда и истина. И при всичко това, все пакъ, миръ и любовъ нѣма! Напротивъ, нечувана умраза и вражда цари на всѣкжде Неправди и беззакония владѣятъ свѣта. Мизерия, болести и страдания, пиянство и дивии оргии, убийства и самоубийства безброй, безбожие и безсрамие — ето картината на днешния животъ на народитъ. И нашиятъ народъ, забравилъ своя Богъ, се е впусналъ въ калната рѣка на пороцитъ — И питаме се: „Кжде е мирътъ, възпѣтъ тѣй тържествено отъ небеснитъ ангели въ вилеемскитъ полета? Кжде е царството на родилия се Царъ на мира? Кжде е днесъ възплотената преди 1927 години Любовъ, Правда и Истина?“

Нѣма ги! Защо ги нѣма? За-

щото човѣчеството остана глухо къмъ небето.

Упорито въ злото, то не пожела да приеме и превъплоти въ своя животъ ангелскитъ думи. Затова днесъ нѣма миръ нѣма любовъ, а има сатанинска борба, злоба и умраза. Но нима ние младитъ, надеждата на нашата родна земя, ще останемъ безучастни, студени зрители на тази картина?

Не! Ние трѣбва да се постарамъ да обновимъ живота въ нашето отечество. Да смѣкнемъ отъ себе си вехтия човѣкъ който, остана глухъ къмъ ангелската пѣсенъ, а да се облечемъ въ новия, обновенъ отъ Христа въ преподобие, миръ, любовъ, правда и истина.

Прочее, да бждемъ най-реалносни носители на ангелската пѣсенъ и достойни изразители, проповѣдници на възвишенитъ Христови принципи!

Напредъ подъ знамето Христово! Напредъ съ вѣра въ Христа и къмъ хората съ благоволение!

С. Д. Хубанчевъ
(уч-къ VII кл. Шуменъ)

Гр. Петровъ.

„Татко“.

Младежъта, ограниченитъ и изобщо повърхностнитъ хора много се увеличатъ отъ заключенията на Дарвина, споредъ които всички организми сж една жива верига, въ която маймуната е най-близка роднина на човѣка. Младежъта на драго сърце издига тая Дарвинова маймуна, като да й се нрави и като да се гордѣе съ своето родство съ нея. Но ако ние приемемъ дори теорията на Дарвина безъ резерви, защото ние сме деца на маймуната? Маймуната не е родоначалникъ на организмитъ. Стѣлбата на органическия животъ, споредъ Дарвина, се почва отъ амебата, отъ протоплазмата, т. е. отъ най-нисшия праобразъ на организма. А ако е така, всич-

ки виши същества или риби, птици, маймуни — сж деца на амебата. Съобразно съ това и хората сж нейни деца.

Но въ такъвъ случай, какъ се явилъ у хората гения на Есхила, на Данте, Фидий, Моцартъ Толстой? Отъ гдѣ е дошълъ героизма на мжченика, светостъта на пророка? Всичко това трѣбва да е лежало въ амебата като въ семе, като въ яйце. Каква чудна съкровищница на свѣтовнитъ гении ще да е, въ такъвъ случай, амебата? Какво чудо? Отъ гдѣ е дошло въ нея всичко това?

Но който мисли, че въпроса за началото на живота се опростява и обяснява съ амебата, че съ нея става обяснима тайната на свѣта, той горчиво се мами. Амебата не обяснява тайната на живота, а наопаки, още повече я усложнява. Какво нѣщо е амeбата? Живо яйце, Тро-

шичка материя — а въ нея лежи умственото богатство на Александрийската библиотека и художествените произведения на всички музеи въ свѣта.

Но да оставим амебата. И „амебата“ е само дума, звукъ, измислено сравнение. Вземете самата сърцевина, сжчината на въпроса. Не човѣкъ, не зародишътъ, не кой да билъ прадѣдо на амебата, — важното за насъ е туй, че въ тѣхъ сж вложени най-голѣми възможности.

Изъ „прамѣглата“ казва Кантъ се родило слънцето, развило се звездното небе. Споредъ Дарвина, отъ сжщата „прамѣгла“ се явила амебата. А отъ амебата — архитектътъ на дворци — на дожитъ — Алхамбра. Отъ амебата е всичката мъдростъ, красота и светостъ на всички гении въ свѣта.

„Разбери всичко това, нима ти не показва твоето сърдце и твоята глава? И когато това чувство те изпълни съ блаженство, наречи го както искашъ“.

Наречи, както искашъ силата, която е вложила въ мѣглата зародиша на слънцето, а въ амебата, въ зрънцето, въ клетката — гениалността и полета на свѣтилата на човѣчеството.

Бакунинъ въ своята книга „Богъ и държава“ гордо казва: — Ние материалистите не признаваме нито Богъ, нито другъ нѣкой духъ. Ние признаваме само вѣчната материя, която не се губи и всичко създава....

— Ние не сме слѣпи, прибавя Бакунинъ. Ние виждаме, че свѣтътъ живѣе, че той се развива. Затова ние, материалистите, казваме — нашата материя е жива, тя има свои сили.

Това е детинска и дребна игра на думи. Цѣлия свѣтътъ като да е излѣзълъ отъ материята, прамѣглата, амебата и отъ каквото още искате, но това не е всичко. Въ тѣхъ има още нѣщо друго. Нѣщо го движи, развива и себе си чрезъ тѣхъ развива и проявява.

Какво е това нѣщо? Едни казватъ, че то е нѣщо безлично. Други пъкъ казватъ, че това е нѣкой, че то е лично същество, Богъ, Мойсей, като съзерцава мислено прамѣглата хаоса, вижда, че надъ него се носи Божия духъ.

Евангелието съ една дума татко (въ „Отче нашъ“) показва на човѣка безгранично-големото достойство и красота на човѣшката природа. Човѣкъ не е животно, не е никоя друга форма отъ грубата материя и нейните безсъзнателни и неопредѣлени сили. Той не е синъ на маймуната, не е синъ на амебата. Човѣкъ е синъ на оная съзнателна сила, която дала животъ и на маймуната и на амебата, която отъ хаоса на мѣглитъ създава хармонията на небесата.

Човѣкъ даже не е и просто създание на силата, която сътворила хармонията на небесата. Човѣкъ е синъ на тая хармония на свѣтоветъ, нейно въплъщение. За това е казано: татко небесенъ, което ще рече, татко на небесните свѣтове, на хармонията свѣтовна.

Тия евангелски думи показватъ и признаватъ високото достойство на човѣшката личностъ. Тѣ му даватъ заветъ, посочватъ му неговия високъ дългъ, неговото назначение на земята.

Човѣкъ, като синъ на хармонията, е длъженъ да стои винаги на висотата на своето положение на земята. Длъженъ е свето да пази достойнството на бащиното си име. (Да се свети им то ти). Човѣкъ, синъ на хармонията, е длъженъ да доведе до хармония цѣлия животъ на земята — живота на хората и живота на градоветъ

(Да бжде волята ти и на земята, както е на небето).

Нека въ живота бжде така. Както училъ Исусъ да се молимъ и всичко ще бжде съвършено. Не ще имаме нито зло, нито умраза, нито умиращи отъ пресилень до изтощение трудъ, нито затлъстѣли отъ скотско пресищане богати. Богъ ще бжде въ човѣка и човѣкъ въ Бога. Богъ, божественото, идеалното, ще се яви въ човѣка. Идеаленъ ще стане човѣкъ за човѣка. Небето, свѣтовния блѣтъ човѣшки, ще доде на земята. Такава е философията на евангелската дума татко.

Забавитъ на село

Нашата хубава седѣнка, съ нейните хубави и кръшни пѣсни, си отива. Новитѣ вѣнчания пронизаха нейния смѣхъ и веселостъ. Ние само ще тжжимъ за нея, безъ да можемъ да я възвърнемъ въ предишния ѣ видъ.

Нашитѣ масови свадбени обичаи както и нашитѣ вечерни гостувания препълнени само съ весели приказки и разговори, съ многобройни шети и закачки, съ игри и малки сцени, не само, че си отидоха, но бидоха замѣнени съ твърде порочни събирания по стѣгди и кръчки.

Опитътъ на интелигенцията въ селата да замѣни нѣкогашната седѣнка съ модерната „вечеринка“ и да привлече гостуването на селското представление, устроено отъ читалища и други сдружения, се оказа твърде не сполучливъ по отношение добритѣ нрави на нашия бить.

Процесътъ на замѣняването и замѣняването почна още съ нахлуване западната „култура“ у насъ. Днесъ на вечеринитѣ въ всички по-„култизиранни“ села играятъ повече чужди танци. Пѣваха смущени и свѣсенни охзаща младѣ, кога доиде редъ на нашето кръшно хоро. Не малко строги погледи погледнава оная мома, която си позволила да запее нѣкоя отъ нашитѣ дини хорожденни пѣсни. И казватъ — асички знае, какъ е казала за насъ и какви спомени гол ни открива — е замѣненъ съ прѣдната и пѣсничка хармоника и съ дигалската „рада“. Лурката и ригичата, оръчието на арагелого сж замѣнени съ прѣдни ржкомахания. Оржикитѣ и сухитѣ плодове — емѣлемата на отличителнитѣ признаци на нашата кръшна седѣнка, сж замѣнени съ шоколади и бонбони. А вкусната и рѣзлива плодова чорба, е измѣнена отъ отровна лимонади и сайдери. Не е пощадена и нѣкогашната моминска свѣтливостъ. Сладкитѣ разговори, водени въ присѣствие на дружки и олизки между влюбенитѣ, сж замѣнени съ грубитѣ посѣгателства въ тъмнитѣ жили на селските улици и кътове върху моминската честъ. Майката и братътъ, които отвеждаха и довеждаха тѣхната мома отъ седѣнката, сж замѣнени отъ разлуканитѣ вече младежи.

Шизигитѣ и шевоветѣ върху моминското облекло не се веставатъ по вечеринкитѣ. Срамотно е съ тѣхъ да се играятъ чуждитѣ игри! За последнитѣ сж нуждни рокли отъ разноцагнитѣ европейски платове.

Опититѣ да се направи обратъ къмъ роднитѣ пѣсни, игри, гостувания и веселости си остава опитъ за града. Посветили се на тая мисия, нашитѣ дейци носж още прѣчутили своитѣ усѣждения, за да литнатъ къмъ селото, дето имъ е мястото. Примѣръ за това може да вземажъ отъ оная срана, която въ много отношения прилича на България — Грузиния, гдето цѣла армия отъ музиканти и пѣзци прѣсъздаватъ и разпространяватъ грузинскитѣ народни пѣсни, игри и обичаи между народа, въ низинитѣ на неговитѣ кътове.

Вмѣсто да се правятъ многобройни сдружения за какви не цели, нека способнитѣ синови и дѣщери

на нашата страна да образуватъ здраво сдружение за възобновяване и разхубавяване народното ни изкуство, като дадатъ възможностъ да не се изкълчва селската седѣнка и да се поизпълни репертуара на селския театъръ съвсичко родно

Р. Голѣманова

Georg Lutz.

Трѣбва да е безкрайно великъ!

Колко тихо шепти ручейчето въ долината и отминава всѣки денъ — веселъ или тжженъ — къмъ далечното море! И всичкитѣ негови води, тѣй бистри и чисти, изпълнени съ нѣкаква гайнствена сила, бърборятъ и разказватъ за свещени чудеса и гатанки. Запиташъ ли го, обаче, откъде иде, то ще се очуди на този човѣшки въпросъ и, безъ да мисли, отговаря: „О, отъ потока ида, отъ потока, койго е въ тъмната, приказна гора! Та и откъде: другаде може да се дойде, ако не отъ тамъ!...“ Питашъ го отново: „А потокътъ, мое малко ручейче, твоята единствена, горска майка, откъде взема своитѣ бойни, весели води?“ — Тогава, заявявайки, като незнаещъ ученикъ, ручейчето отвърща: „Това... това азъ, разбира се, не зная. Ахъ, та и кой ли знае и би могълъ да узнае това?! Обаче азъ чувствувамъ въ себе си това: трѣбва да е чудно мѣждъръ и великъ и добъръ Този, който е сътворилъ и мене, и хиляди мои братчета и сестрички и потоци, и бързеи, и рѣки, и морета, и всички води въ въздуха, и ни е свързалъ заедно и ни е свързалъ въ милиони малки и голѣми жилчици...“ — О, ти малко, хубаво ручейче, откъде? — нахажда? ...

*

Ако попитаме нѣжнитѣ цвѣта изъ градинитѣ и нивитѣ: „Откъде иде вашиягъ растежъ, вашето цвѣтение и чудеснитѣ ви цвѣтове?“ — Тѣ казватъ: „Ахъ, клети човѣче! Ако ние знаехме това, щѣхме да пожелаемъ да му благодаримъ, щѣхме да лежимъ предъ нозетѣ му презъ цѣлия ни лѣтень животъ, — предъ нозетѣ на Този, който ни е далъ всичко това! Ние знаемъ само, че Той ще е много хубавъ и много добъръ!...“

*

Когато запитаме и птичкитѣ въ гората: „Отъ кого ви сж дадени тѣзи чудни гласове, тѣй обични и весели?“ — Тѣ се натъжаватъ, загдето не познаятъ Този, който имъ е подарилъ това изкуство; обаче изпълнени съ възторгъ и благодарностъ, тѣ славятъ великия Непознатъ и си казватъ, че той трѣбва да е хиляди пжти по-хубавъ и отъ най-хубавата тѣхна пѣсенъ...

*

И ние поглеждаме къмъ небето и питаме: „О, ти велико, свещено слънце, отъ кжде иде твоето неописуемо изобилие отъ свѣтлина, топлина и сила, койго ти дарявашъ на земята и луната и на много други небесни тѣла, и отъ това не ставашъ нито по-малко нито победно? О ти, царуващо надъ всички Слънце, отъ де си взело своята блестяща, лжезарна корона?“

*

И вие неизброими звездни свѣтове, милиони пжти по-големѣ отъ слънцето и луната и отъ нашата бедна, тжжна земя, и тѣй безкрайно отдалечени отъ тукъ, че, за да се спусне до насъ вашата неимовѣрно

бърза свѣтлина, сж нужни хиляди години — какъ вие измѣняте своитѣ свѣтли пжтища отъ незапомнени времена и все пакъ сте винаги въ единъ редъ, непромѣненъ даже съ метъръ? Отъ кжде е вашата неизмѣрима голѣмина и сила? ...

Ж. Ж. Русо.

Съвестьта.

Съвесть! Съвесть! Божественъ инстинктъ, безсмъртенъ небесенъ гласъ, сигуренъ водачъ на едно неучено, ограничено, но интелигентно и свободно същество! Безпогрѣшенъ сждия на доброто и злото, който прави човѣка подобенъ на Бога! Тиси, който придавашъ превъзходство на природата му и моралътъ на неговитѣ действия. Безъ тебе азъ не чувствамъ въ себе си нищо, което да ме издига надъ животинитѣ, освенъ печалното преимущество да се заблуждавамъ отъ грѣшка въ грѣшка съ помощта на единъ безъ правила и принципи разумъ.

Благодарение на Бога, ето ни спасени отъ страшната философия и ний можемъ да бждемъ хора, безъ да бждемъ учени. Освободени да посвѣтимъ живота, си за изучаване морала, ние имаме съ малки срѣдства единъ по сигуренъ водачъ въ този грамаденъ хаосъ живота отколкото сж човѣшкитѣ мнения. Но не е достатъчно, щото този сждия да съществува. Трѣбва да го познаваме и следваме. Ако той говори на всичкитѣ сърдца, защо има толкова малко, койго го слушатъ? То е защото ни говори съ езика на природата, когато всичко друго прави да го забравимъ. Съвестьта е срамежлива, тя обича уединението и спокойствието. Обществото и шумътъ я плашатъ. Прѣдразсждѣтъ, отъ койго е излѣзълъ, сж най-жестокитѣ и неприятелѣ. Тя бѣга отъ тѣхъ или мълчи предъ тѣхъ. Тѣхниятъ високъ гласъ заглъхва нейния и ѣ пречи да се обади. Фанатизмътъ смѣе да я измѣня и да диктува престѣпления отъ нейно име. Найсетне тя пада духомъ, като постоянно е отмахваана и следъ тѣй дълго презрение за нея толкова струва да я повикаме наново, колкото ни струваше да я пропждимъ.

Преведе: Б.

НАЙ-ДОБРО пожертвуванъ.

Между членоветѣ на едно младежко благотворително дружество се намираха и петъ малки момиченца. Всѣко отъ тѣхъ получи отъ родителитѣ си по единъ левъ и отиде да го пусне въ касата на дружеството.

По примѣра на Исуса Христа, единъ ангелъ стоеше задъ касата и следѣше какъ и що се пускаше въ полза на сирачетата и крайно беднитѣ деца. Ангелътъ бѣше невидимъ, но той можеше да вижда всичко, каквото става около касата.

Едно отъ момичетата дойде запхтѣно, хвърли лева леко мислено въ касата и побърза да си отиде.

— Това е тенекиенъ левъ, който не струва много, — каза ангелътъ.

Второто момиче пусна лева съ въздишка: „Ехъ, да можеше нѣкакъ си да ми се върне той левъ! Съ него бихъ си купила нѣщо хубаво — шоколадче, бонбони или пъкъ нѣкоя картинка“.

— Това е оловенъ левъ, — рече ангелътъ, — той идва отъ

тежко сърдце, а Богъ обича радостния дарителъ.

Третото, едно бедно дете, се гордѣеше, че му се удава, случай да подари цѣлъ единъ левъ и затова то държеше високо лъскавата монета. За да видятъ хората колко дава, а после я пусна тѣй въ касата, та надалечъ да се чуе нейното дрънкане.

— Това е меденъ левъ, — се обади ангелътъ, — той блеще като злато, но далечъ не е такова.

Четвъртото момиче вложи своя левъ тихо, скромно и отъ сърдце.

— Това е сребѣренъ левъ, който запазва винаги своята пълна стойностъ, — рече ангелътъ съ задоволство.

Най-сетне дойде и последното, едно добро, набожно дете, което бѣ дълбоко трогнато отъ проповѣдта на свещеника върху благотворителността. Като пристѣпваше къмъ касата, то се молѣше тайно съ думитѣ: „Боже, Спасителю нашъ, за Твоео дѣло на драго сърдце щѣхъ да дамъ повече, ала нѣмамъ тая възможностъ. Не оставяй безъ б. агословение моя беденъ левъ, та да бжде той отъ полза за тѣзи, койго сж въ нужда и неволя!“

— Ето единъ златенъ левъ! — възкликна отъ радост ангелътъ, защото и сега той можеше пакъ да каже думитѣ, койго нѣкогашъ бѣ отправилъ къмъ Корнилия въ градъ Кесария: „Твоитѣ молитви и твоитѣ милостини възлѣзоха за споменъ предъ Бога“ (Дѣяния Апостолски Гл. 10 ст. 4).

Отъ нѣмски:

Свещ. Д. Василевъ

Мисли за времето.

Времето е капиталътъ въ живота, съ който нѣкои човѣци търгуватъ и придобиватъ състояние, а други изгубватъ този капиталъ или пъкъ го пропиляватъ.

Времето е книгата на живота, отъ която нѣкои научаватъ чудна мъдростъ, а други я оставятъ неотворена и умира въ невежество.

Времето е дървото на живота, отъ което нѣкои откъсватъ драгоценни плодове, други пъкъ лежатъ подъ неговата сѣнка и умираатъ отъ градъ.

Времето е стълбата на живота, по която нѣкой се възкачватъ и достигатъ благосъстояние, честь или слава, а други пъкъ слизатъ по нея до позора, срама и гибелта.

Времето ще бжде за насъ това, каквото ние направимъ чрезъ употребяването на това съкровище — добро или зло, благословия или проклятие.

Сицилианецътъ Диониси изпользувалъ своето време така добре, щото, когато нѣкой го запитвалъ, дали има свободно време да говори съ него, той отговарялъ: „Да ме пазятъ Богъ отъ свободни часове!“

Да се смѣемъ

Д-ръ Уелшъ въ списание „Medical life“, отдава голѣмо значение на смѣха като факторъ за правилното функциониране на организмъ въ човѣшкото тѣло.

Смѣхътъ е най-естественото нѣщо въ свѣта. Но въпреки това, казва авторътъ на статията, колцина сж лѣкаритѣ, койко то настояватъ, че тѣхнитѣ пациенти трѣбва да се смѣятъ отъ все сърце по нѣколко пжти въ денъ, даже и когато нѣма достатъчно причини за това. Разбира се, добрата шега е приекина за по-силентъ задължително смѣхъ, който провѣтрява дрѣвоветъ, урегулира сърцето, прие

Д-ръ Франкъ Крейнъ.

Приятелътъ.

Приятелътъ е лицето, за което нѣмате никакво подозрение.

Той никога не ви изпитва. Обвинява ли ви нѣщо — той не търси доказателства, не пита за причината, не неговото най-силно желание е обвинителътъ част по скоро да оттегли обвинението си и се махне.

Той ви обича точно какъвто сте.

Каквото и да е палтото ви, непримѣръ, той го намира хубаво. Каквото и да е носията ви — харесва я. Може би сте безъ яка и безъ връзка; може би ризата ви да е направена отъ най-простъ платъ — той все пакъ и нея намира за много хубава, — околото му и на нея се спира съ обичъ.

Той обича наклонноститѣ ви. Участвува въ песимистичнитѣ ви настроения, — възхищава се отъ оптимизма ви.

Вашиятъ успѣхъ го радва. Загубитѣ и несполукитѣ чувствуватъ, като свои собствени.

Той е по-дѣбъръ отъ любовникътъ — мжжъ, или отъ любовницата — жена, защото въ сърцето му нѣма ревност и подозрение.

Той не желае нищо отъ васъ, освенъ вие да бъдете сжщиятъ. Той е единствениятъ, въ чието присъствие се чувствувате въ безопасностъ. Предъ него вие отваряте сърцето си широко и напълно. Предъ него вашето добро и лошо не е прикрито. Отъ него вие ни най-малко не се безпокоите.

Въ тоя обширенъ свѣтъ върни съпруги и съпрузи много могатъ да се срещнатъ, но върнитѣ приятели сж рѣдкостъ.

Приятелството е най-удивителното, най-прѣзходното и най-чаровното отношение между хората.

Правъ ли сте, въ какъвто и да било случай, всѣки може да застане на вашата страна и да ви подкрепи, но приятеля ви е единственъ само, който държи страната ви даже когато очевидно сте виновенъ.

Най-висшата позната форма на приятелство е тази между кучето и неговия господаръ. Щастливъ сте, просто, ако можете да намѣрите мжжъ, или жена по тази земя, която, или който да ви е тъй преданъ и вѣренъ.

Той е като родно пристанище видено следъ дълго пжтешествие изъ чужди земи и моря.

Приятелътъ е прибѣжище; той е крепостъ непристъпна,

непобедима, безопасна срѣдъ буритѣ на живота.

Той държи вѣрата ви въ човѣщината и въ всичко, съ което сте окръжени.

Той е противодействующа инжексия при отчаяние и безнадеждностъ; еликсиръ за надежда; крепително срѣдство при слабостъ и отпадане; лѣкъ противъ желанието къмъ самоубийство.

Силенъ ли сте, якъ, енергиченъ и изпълненъ съ въодушевление — желаете да раздѣлите доволството си съ него; тревожи ли ви нѣщо — искате да му изкажете мжката си; боленъ ли сте — искате да го видите; на смъртно легло ли сте — искате да бъдете близо при васъ.

Давате му съ готовностъ — безъ всѣко принуждение; заемате отъ него безъ никакво стѣснение.

Ако животътъ ви се продължи до петдесетъ години и вие сте имали единъ напълно искренъ приятелъ, увѣрявамъ ви, вие сте били наистина щастливи. Отъ милионитѣ хора, които обитаватъ тази земя, рѣдко сж лицата, достойни и притежаващи качества на искрения приятелъ.

Мисли, пжкъ тогава върши!

Задачата на църквата, като Боже гнѣздо, е да топли и пазичедата си въ Христовата истина, сила и духъ, та отъ земята да имъ даде криле и ги заведе леко къмъ небесния Отецъ.

Българската църква до преди десетина години вършеше само една мъртва орбядностъ съ машинално непонятно четене, което бѣ изстудило сърдцата на хората. Тя бѣ праздна и глуха. Нѣкои я наричаха мъртвило, изживѣло времето си, защото въ нищо почти не се проявяваше въ живота. Служителитѣ ѝ бѣха за присмѣхъ въ обществото. Младежътъ като срещнеше цър. служителъ, се присмиваше и си думаше. „Предавамъ ти попъ“. Това доведе до тамъ, че народътъ почти нищо не вземаше отъ църквата за живота. Отъ училищата се гонѣше църквата. Човѣкъ като гледаше това, би казалъ, че скоро ще се свърши съ живота на църквата. Така бѣ и никой неможе го отрече. Служителитѣ се дѣрѣха само за форма при обряди. Това бѣ положението, което предвещаваше падение и катастрофи, които и станаха.

Имаше въ тая мѣгла и тъмнина скрити искрици отъ свѣтлина, които искаха да пока-

жатъ пжтъ къмъ светостъ и правда.

Този пжтъ бѣ показанъ. Единъ отъ тия стари и първи свѣтилници бѣ Прот. Г. Стайковъ. Отъ дѣлата му бѣ възхитена и управата на църквата. Взе го въ София за работа. Но . . . не на свобода, а въ рамки . . . Слабо се чува вече гласа му . . . Яви се втори, гнѣ Стоянъ Петковъ, човѣкъ съ душа и сърдце, предаденъ на дѣлото. При най-големѣ затруднения той основно просвѣтно братство въ църквата Стари „св. Николай“. То се разрастна. Почна да работи въ просвѣта и благотворителностъ. Членовѣтъ му обичатъ своя ръководителъ и го иматъ за най-любимото си нѣщо. Бѣл. църква гидѣ въ неговото лице единъ честенъ и идеенъ работникъ и го прибра за работа. За целта той специализира въ странство. Дойде си. Почна работа. Преброди нѣколко пжти по главнитѣ градове. Основа братства на млади и стари. Всички, които сж го слушали и знаятъ живота му, виждатъ въ лицето му единъ честенъ и искренъ служителъ. Затова народа го и обича и името му се разнесе изъ цѣла България. Колкото единъ човѣкъ се издига, толкова и противникитѣ се увеличаватъ и дилятъ нѣщо противъ него. Той е човѣкъ, затова има слабости. Вие, които го критикувате, по горе ли сте отъ него? Ако сте, покажете си дѣлата. Нали сж потребни идеали одухотворени и приложени на дѣло. Хора само за думи не ни трѣбватъ. „Покажи ни вѣрата отъ дѣлата си“.

Той работи, събуди и поведе народа къмъ майката църква. За всички негови трудове и мжки нека сега да го убиемъ! Така ли трѣбва? Не. Ако братъ ти сгрѣши, казва св. ап. Павелъ, то такъвъ съ духъ на кротостъ изправи. Сега работата е трѣгнала малко и то още въ началото трѣбва да се цепимъ и дѣлимъ. Защо? За да дѣлимъ мѣсто и кой да носи знамето! Български лудории, отъ които постоянно страдаме и теглимъ. Незнаемъ ли, че начало на всѣки грѣхъ е гордостта. Съ безпредметно подигнатия въпросъ църквата нѣма да спечели, а ще изгуби. Самъ св. ап. Павелъ съветва да нѣмаме разпри, а да преуспѣваме въ дѣлото на Христа. Азъ моля всѣки членъ и служителъ на църквата да се смири и съ смиренъ и кроткъ духъ да работи за църквата. Въ противенъ случай той не е отъ Христа. Кѣмто такива идатъ

думитѣ на Христа: „Не всѣки който вика, Господи, Господи, е Мой, а който изпълнява волята на Отца Моего“. За дѣло, то на Господа всѣки трѣбва да съблече отъ себе си плѣтския човѣкъ и да се облече въ духовния, и тогава ще добие сила отъ Бога, за да изпълни своя дългъ. За да не повредимъ на дѣлото, нека чуемъ поговорката, която казва: порано мисли, че тогава върши!

Свещ. Ив. Паликовъ.

Ст-Тр-ва

Пързалката.

Зима е вече. Снѣгъ покри калнитѣ шуменски улици. Мразъ замрази и вкова всичко. За едни е мисълъ, за други радостъ зимата. Но за децата, знаемъ всички, е само радостъ. Съ зачервени нослета, съ замръзнали ржчици, съ пробити обувки — пакъ е радостъ! Ржцетѣ вкоченѣли, но пакъ въртятъ снѣжна топка. Обаче най-големъ е радостта на пързалката. Крачката никога не минаватъ по нея страхливо, както възрастнитѣ. Минавайки, тѣ използватъ всѣко огладе-но мѣсто изъ снѣга за плъзване. А шуменскитѣ улици сж тъй удобни за пързалки!

Ето, въ една второстепенна улица дечица хванали за вървата шейнички, водятъ ги на горе по улицата. Три-четири пжкъ стоятъ наоколо съ мушнати въ джобовѣтъ ржце и завистливо гледатъ пързлящитѣ се.

— Дай ми да се плезна, бе, само веднажъ!-моли се единичко.

— Защо не му дадешъ, нали ти е другарче? — намѣсвамъ се азъ въ защита.

— Той има шейна, но не я изважда!

— Тѣй зеръ, мама не ми я дава, да не ми я вземе стражаръ. Че оня денъ като мина, прибра на всички ни шейнитѣ.

— Ама после пакъ ви ги върна, я!

— Ехъ, даде ги, ама мамане ги дава.

Разбрахъ, че било забранено пързлянето.

И тоя послушникъ и изпълнителъ на наредбитѣ е лишенъ отъ удоволствието да серадва на зимата и при наличността на шейната да се моли други му и завистливо да поглежда и подсмѣрча.

Въ това време стана чудо: въ единъ мигъ, както се плъзгаха, всички като мишлета се изпокриха, кое де намѣри отворена врата. Огледахъ се — котка идѣла: единъ стражаръ задалъ се отдолу, но още

Срещу нова година.

Мръкна се отдавна. Тихо е вече по опустѣлитѣ градски улици. Всички се прибраха по домоветѣ си да чакатъ Нова година. А снѣгътъ си вали и покрива земята съ бѣла премѣна. Звѣтърътъ сърдито фучи и пѣе си пѣе своята тжжна зимна тѣсна . . .

Снѣгътъ вали и затрупва съ еди парцали малка схлупена кжшурка. Въ нея цари злокобна тишина и мракъ. Край отдавна изгасналия огънь на ветъ сламеникъ лежи майката. Нѣколко месеци вече какъ тя е болна. Тжга голѣмая убива. Мжжътъ е пияница, не работи нищо. Какъ да гледа тритѣ си деца — оли и боси! Майчиното ѣ сърдце се свива отъ болка, като минижда какъ рожбитѣ ѣ дзѣзватъ отъ студъ и гладъ. Да бѣ здравъ, щѣше да си ги пригрѣе, да ги посгрѣе. Още по свѣтло ги е пратила у богатитѣ съеди да поискатъ две-три дрѣвчета да ѣ запалятъ огънь, че

умира отъ трѣпки, отъ студъ. Ето ги, най-после, връщатъ се, безъ нищо. Тропали на много порти ала напразно. Влизатъ въ малката стаячка и викатъ:

— Мамо, мамо! Ние се вече сгорещихме и ще те стоплимъ съ ржцетѣ си.

Но майка имъ мълчи и не се обажда.

— Майчице, спишъ ли?

Горката имъ майка спѣше вече вѣчния си сънъ. Когато хванаха студентѣ ѣ ржце и при слабата свѣтлина на изгасващото кандилце видѣха изкривенитѣ и отворени очи, тѣ въ ужасъ изпищѣха. Майка имъ отдавна бѣ издѣхнала. Трѣпки ги побиха отъ страхъ и студъ. . . Разплакани, при бѣсното фучене на вѣтъра, тѣ отидоха да обадятъ на една своя леля, която живѣеше на другия край на града.

По едно време вратата се блѣсна, и въ тъмната стаячка влезе башата — пиянъ. Съ клаушкане той се приближи до леглото и гнѣвно извика:

— Ставай мари!

Болната не мръдна. . .

— Ставай! — още веднажъ бѣсното той изрѣва и съ мокрия си ботушъ ригна вкоченасалия трупъ. . . Болната нито изохка нито се поклати.

Изведнажъ свѣтлавична мисълъ процепва разбърканото съзнание на пияния. . . Той попила лицето на жена си. Челото — ледъ. . . очитѣ — цѣкленни. . . Електрически токъ сѣкашъ мина по челото му и, безчувственъ, той падна върху студения трупъ. Въ още разбърканитѣ му мисли се оформява че жена му е умрѣла. Плачѣтъ на децата, които въ тая минута заедно съ лелята идватъ отвънъ, не оставя никакво съмнение въ това. Съ ужасъ той гледа ту на нея, ту на хленещитѣ деца, гледа и самъ съ високъ гласъ взема да плаче. Децата пишатъ — отъ студъ, отъ гладъ, отъ тжга. . . Авѣтърътъ вѣнъ още по-силно фучи. . . Снѣгътъ си вали и настила земята. . .

* * *

Снѣгътъ вали и затрупва земята съ дебела покривка. Въ съседната господарска кжща въ обширенъ свѣтълъ и топъл салонъ всички сж весели, щастливи. . . Младата майка, честита и доволна, седи на меко кресло и се забавлява съ малката си дѣщеря. Около нея две по-големки момчета си играятъ, боричкатъ се, смѣятъ се. . . Вече се стъмни, а башата не се е върналъ. Но ето, че позвѣни. Децата скачатъ и излизатъ въ антрето. Влиза башата, зачервенъ и цѣлъ отрупанъ съ снѣгъ. Ржцетѣ му пълни съ пакети — плодове, подаржци. Пригрѣща по редъ децата си, които му взематъ товара, и съ най-малкото на ржце влиза въ топлия салонъ. На вратата пакъ се позвѣни. Дойдоха гости — роднини и познати — да посрещатъ Нова година. Не следъ много всички минаха въ друга по-свѣтла стая, дето бѣ сложена разкошна трапеза. . . Следъ вечеря взеха да поглеждатъ стенния часовникъ. Стрелкитѣ му вече приближава,

ха 12 . . . Смѣхъ, наздравичи пѣсни, свирни. . . А вѣнъ вѣтъра още по-яростно фучи и свирн . . .

* * *

Градския часовникъ равномерно отброи дванадесетъ удара. Последниятъ ударъ постепенно замръ въ нощния мракъ. Настъпни Нова година. . .

. . . „Дано бжде по-милостива къмъ насъ“ — промълви презъ сълзи нещастния беднякъ като гледаше своитѣ треперещи отъ студъ деца и отдавна изстиналия трупъ на жена си. Той нежно прегръща децата си и устата му зашепнаха дълга молитва. . .

— Дано до година я по-рещнемъ още по-весели и довдла! — пожелавахъ си щастливцитѣ въ съседната господарска кжща, съ пълна чаша въ ржка. . .

А вѣнъ снѣгътъ на по-едри парцали валѣше и, сѣкашъ, искаше да затрупа схлупената кжшурка. . .

К. Д. М-въ.

отдалеч съгледан от безпокойните погледи на плъзгачите — които съзнателно престъпваха наредбата на властта.

Стражара мина спокойно и веднага след него се започнаха от портите първо главички, огледаха се надолу — нагоре, после се подадоха шейнички и веднага хоп! — пак всички на пързалката, като бързаха еднакво през друго като че да навакват загубеното време.

Наредбата на властта против пързалките може да си има свое съображение, но съгласете се че прави сж и децата, като по такъв контрабанден начин протестира против отнемане на тяхното право — пързалката, против отнемане на най-приятното им удоволствие през зимата. Ами че зимата за децата, това е синоним на парзалката. Махнете парзалките, кърките, шейните и вие представяте на децата едно съблазнително удоволствие през прозорец!

Пързалката е дала на много поети, художници и др. толкова сюжети за творчество; тя е дала толкова хубави сърдечни съчинения на учениците; тя е дала на всички ни толкова приятни и неприятни спомени. Аз помня как едно дете плака с глас за дега вечерта носи вода от чешмата и залива парзалката, за да се заледи за другия ден, а като с т а н а сутринта намърся поспан с пепел! Сълзичките му обаче не можаха да омият пепелта и то с жал поглеждаше цълия ден през прозореца печалните останки от своя труд и надежда.

Да отнемеш едно-разбирам, но да създадеш вместо него друго, за да го замести. А ние възрастваме все забраняваме, запрещаваме, не позволяваме! Ние не посочихме на децата кое е позволено!

Издаваме наредби: забранява се фудбола, забранява се хвърляне с прашки, забранява се ходене там и там, забранява се игра с снежни топки, забранява се и пр. и пр. все забрани. А кое е позволено? — Не е казано.

Обаче нѣкой от тия игри сж забранени не по принцип, а само заради неудобното място, дето стават и сѣ това пречат.

Както има игрище за футбол, за тенис и пр. нека се замислят тия които забраняват пързалките (тъй като нѣмаме, както другаде, специални пригодени мѣста) да се опредѣлят 2—3 пункта въ града за парзалки, където да е позволено на децата да използват хубавия зимен спорт да използват зимата за свое удоволствие, което сами си сж — измислили и създали. Децата трѣбва да живеят с радоститѣ на детството. А възрастнитѣ нека си спомнят и тѣ детството, нека чрез детскитѣ игри сега, преживѣят и тѣ тия радостни нѣкога моменти. Неотнемайте радостта у децата! Оставете им пързалката!

Духовнитѣ сждилища

Новото имѣ устройство. Решения на Архирейския съборъ.

Въпросът за адвокатската защита въ духовнитѣ сждилища се разреши и от Архирейския съборъ. Съборът изработи новъ правилникъ за дѣлопроизводството въ духовнитѣ сждилища вмѣсто много остарѣли досегашенъ. Въ новия правилникъ е предвидено, че се допускатъ пред духовнитѣ сждилища адвокати право-

славни, не по-млади отъ 30 г. неживѣщи незаконно, не разведжани по тѣхна вина. Правилникътъ е вече представенъ на Министрана Изповѣданията, за да го докладва той на Царя, който да го одобри съ указъ. Следъ публикуване указа въ „Държавенъ вестникъ“, правилникътъ ще влезе всила.

Възползуванъ отъ поставянето на въпроса за духовнитѣ сждилища, съборътъ е обмислилъ иначинъ за формиране състава на епархийскитѣ духовни съвети. Решението е следното: Епархийскитѣ духовни съвети ще се състоятъ отъ съставъ: Двама духовни съветници, избирани по досегашния редъ. Едно духовно лице съ висше духовно и висше юридическо образование; ако нѣма такова, — срѣдно богословско и висше юридическо; ако и такова нѣма, поне съ висше богословско образование. Това духовно лице не може да изпълнява и енорийска служба, а само — духовенъ сждия. То не ще се избира, а ще се назначава отъ Св. Синодъ по представление отъ епархийския архирей. Освенъ тия трима духовници, ще се назначава по сжщия начинъ и едно мирско лице съ висше юридическо образование, имащо ценза на членъ или замѣстникъ прокуроръ въ окръженъ сждъ.

Компетенцията на тия четирима съветници е следната:

а) по църковно-административни въпроси заседаватъ и четирмата, като смѣсентъ епархийски духовенъ съветъ;

б) по духовни, богослужебни и духовно-сждебни въпроси (сждене духовни лица) съставътъ се състои отъ тримата свещеника;

в) по бракоразводни дѣла участвуватъ само двамата назначени вишисти (духовния и мирянина), които и се наричатъ духовни сждии. Тоя съставъ, заедно съ митрополита или неговия замѣстникъ, се нарича епархийски църковенъ сждъ.

Длъжността църковенъ бранителъ не се въвежда.

При Св. Синодъ се предвижда висшъ църковенъ сждъ като апелативна и касационна инстанция. Съставътъ му е: председателъ — архирей; духовенъ сждия — съ висше богословско и юридическо образование и съ 10 годишна практика въ епархийския духовенъ сждъ (напр. протосингелство) и мирянинъ сждия съ юридическо образование и 10 годишна сждийска практика.

Тия положения за реформиране състава на духовнитѣ сждилища въ скоро време ще трѣбва да се изработятъ като законопроектъ, който ще се прокара презъ Камарата, независимо отъ проектирания новъ Екзархийски уставъ.

По свѣта

Информации

Знайтъ се страшнитѣ послѣствия отъ употребяването на опиума, който се фабрикува изъ Английскитѣ владения въ Индия. Следствие силната пропаганда на свещеницитѣ, Индийското правителство забрани износъ за Китай и сѣ това държавнитѣ приходи намаляли съ 20 милиона лири стерлинги. *Evangelie et Liberté* изнася това като активъ на Английското правителство.

Сжщото списание съобщава, че по настоящемъ се приготвяла отъ седемъ богослови — изъ разнитѣ евангелски църкви, една велика Американска енциклопедия на Християнството. Сътрудничели по-вече отъ хиляда учени съ свѣтско име.

Всѣки томъ ще съдържа 1 милионъ думи и ще засѣга най-важитѣ задачи и въпроси отъ миналото и настоящето на Християнството. Всичко ще излѣзатъ 12 тома.

Ялонското правителство по настоящемъ готвѣло новъ законъ, чрезъ който целѣло да опредѣли нови отношения между държавата и великитѣ държавни религии. Вземали участие 40 члена, делегати на правителството, на парламента на академитѣ и пр.

Въ сжщата комисия влизали и 8 преставители на 48 милиона будисти, 3 представители на 10 милиона синтаити и 2 представители на 250000 християни.

Министерътъ на Просвѣтата предъ единъ журналистъ така се е изказалъ: Християнството ще бжде третирано на равна нога съ другитѣ две религии Християнството се твърде добре спогажда съ нашитѣ обичаи и традиции. То може да изиграе голѣма роля срѣдъ нашия народъ, безъ да влиза въ конфликтъ съ нашитѣ традиции. Бждащето е на християнството и неговитѣ млади и ентузиастични пионери.

Ганди, известниятъ индийски патриотъ и апостолъ, който прави пасивната съпротива противъ господството на Англичанитѣ, стигналъ титлата проф. по Богословие. Преподдавалъ Н.-Заветъ въ една гимназия, която самъ е основалъ преди нѣколко години. По-вечето си време използва въ работа изъ полето на педагогиката и разрешаване на социалнитѣ задачи Християнството имало голѣми успѣхи, защото свещеницитѣ имъ не били вече чужденци, а туземци. Всѣки индиецъ трѣбва да се пази отъ чужденцитѣ, които донесли най-голѣмото зло за страната имъ.

Съобщава свещ. П. Икон.

ХРОНИКА.

Комитетътъ по уредба трапезарии при българскитѣ първоначални училища въ Шуменъ благодарни сърдечно на:

1) Райна Малушъ Петрова — дала 2½ клг. сирене на трапезарията при училище „Св. Царъ Борисъ“ за здраве.

2) Наслѣдницитѣ на Костандинъ Трифоновъ дали 5 кгр. риба на сжщата трапезария по случай 1 година отъ смъртта на майка имъ.

3) Йорданъ Чакжровъ внесълъ 100 лв. и ще внася месечно по 100 лв. до 1/ VII. 1928 год. за поменъ на покойния му синъ Стоянчо

4) Ефтимъ Стояновъ внесълъ 200 лв.

Съюзътъ за закрила на децата, който недавна бѣ изпратилъ 9000 лв., изпраща отново чрезъ Г-нѣ Окржния Управителъ сумата 4000 лв. за доставка на хлѣбъ и месо за 72 деца отъ трапезарията при българскитѣ първоначални училища въ Шуменъ. Г-ца Фроиндъ, като изпраща тая сума съобщава, че тя е предназначена за времето до 1. II т. г., следъ която дата ще се погрижи съ Г-жа Ляпчева да изпратятъ наново, за да може да се продължи успешно начнатото дѣло. Комитетътъ изказва голѣмата си благодарностъ на уважаемитѣ инициаторки, както и на международния съюзъ за закрила на децата за тѣхния хуманизъмъ.

Има съобщение, че утре, недѣля, ще бжде въ града известниятъ църковенъ ораторъ г-нѣ Ст. Петковъ. Той ще държи сутринта на Литургията проповѣдь въ църква, а

следъ обѣдъ въ 2½ часа сказка въ Църковния салонъ. Г-нѣ Петковъ е увлекателенъ проповѣдникъ. Желателно е да бжде чутъ отъ всички.

Въ първия денъ на Коледа сутринта свещеницитѣ при ч. „Три Светители“ Ив. Дочевъ, Я. Митковски и Хубанчевъ сж посетили затвора и сж служили предъ събраниитѣ затворници въ затворнишката църква. При службата сж присъствували и нѣкои официални лица. Службата се извършила съ участието на хора при църкв. „Св. Три Светители“, който следъ това предъ всички затворници на двора е изпълнилъ нѣколко свѣтски концертни пѣсни. Затворницитѣ останали крайно доволни и трогнати отъ вниманието, което имъ било укавано.

На мнозина е направило впечатление, че тази година по коледнитѣ празници градскитѣ шуменски църкви сж били посетени отъ необикновено много богомолци, нѣщо, което не е бивало презъ последнитѣ години. Това е единъ отъ радостенъ фактъ. Градътъ се връща къмъ вѣрата и църквата. Но така ли е сѣ селото? За съжаление, тамъ сега безвѣрието и нравствената развала сж въ своя пълней развой. Онзи духъ на отрицание, що преживѣ града преди 15—20 години, сега се разлива на широка стихия въ безпомощното село. По селата се заражда мѣстна интелигенция. Нейнъ дългъ е да оцени силата на вѣрата въ Бога за здравостта и члѣстостта на човѣшия духъ и да заработи за връщането на селянитѣ къмъ църквата, къмъ Бога, къмъ смисленитѣ народни обичаи и традиции. Евангелието казва, че за онзи, който съблазнява наивнитѣ, е по-добре да му бжде окаченъ водениченъ камъкъ на врата и да се пусне въ морето. Мнозина отъ селскитѣ интелигенти досега играеха ролята само на съблазнители. Затова пъкъ сега имъ предстои двойна работа.

Въ България има много лица съ висше богословско образование. Малцина сж монаси и заематъ протосингелски и чиновнически служби по църковнитѣ канцеларии. Другитѣ сж учители по семинариитѣ, свещеническитѣ училища, гимназиитѣ и пр. Но докогато нуждата отъ църковно-научна проповѣдь, която могатъ да вършатъ предъ всичко тия хора съ високо образование, е така належаща, тѣ сж се ограничили съ своята професионална работа и само отъ време на време ще се прочете името на нѣкой отъ тѣхъ въ църковнитѣ списания и вестници, които четатъ пакъ предимно свещеницитѣ. Рѣдки сж случаетѣ нѣкой отъ тия специалисти да се предаде на трудната апостолска работа изъ царството. Заедно съ г-нѣ Ст. Петковъ едно щастливо изключение прави младиятъ професоръ отъ Богословския факултетъ г-нѣ Д. Дюлгеровъ. Начиная отъ 7 септември м. г. до 1 януарий т. г. той е държалъ изъ разни градове въ страната 30 сказки. Неговитѣ сказки навсѣкжде сж привличали маса слушатели. Всички го могатъ да посетятъ отново градовѣтѣ имъ. Ето една инициатива, която стои надъ всѣка похвала! Нима г. Професорътъ не е отрупанъ съ работа въ университета? Но той ходи, не спира. Не ще ли го последватъ и други?

Добротазорно — Просвѣтното братство при църквата въ гр. Е Джумая е събрало отъ 80 семейства изъ града 8428 лева, които се раздали на беднитѣ семейства въ пари и натура. Братството изказва благодарностъ на дарителитѣ,

Получени дарения за фонда „Възпоменателни плочи“ въ 7-ма пех. дружина.

Чрезъ Окржж. провѣрителъ Ал. Р. Кавалджиевъ отъ: Ашикларска община 200 лева

Дуванларска община 100 „
Секретаръ-бир. с. Яйла 300 „
Иванчевска община 100 „
Мадарска община 100 „

Всичко 700 лева

Братството при Св. Възнесение благодарни на лица: Ив. Тоневъ за подаренитѣ отъ него 15 метра платъ за ризи; Райна Медникова 2 костюма дрехи, 1 балчонъ и 1 чифтъ обуша, Тодоричка Кулева — 100 лева, Ст. Косева — 100 лева, Ж. Кандиларова — 100 лева, Е. Панайотова — 100 лв. Л. Д. Михайлова — 100 лв., Т. Смѣдовска — 100 лв., Ида Миланова — 100 лв., Б. Теодосиевъ — 50 лв. Арх. М. Мариновъ — 50 лв.

М. Хр. Маркова — 50 лв., Д. Кандиларова — 50 лв., П. Д-ръ Жекова — 50 лв., К. Митева — 50 лв., Л. Дамянова — 50 лв., А. Т. Кърджиевъ — 50 лв., Мария Недѣлкова — 50 лв., Георги Славовъ — 50 лв., Л. Търговски — 60 лв., Г-жа Я. Симеонова — 50 лв., М. Д. Антонова — 50 лв., М. Пѣева — 50 лв. Ст. Калдарѣмова — 50 лв. Т. Юрданова — 50 лв., М. Иванова — 50 лв. и всички други, които сж дали нещо за беднитѣ.

Всички събрани суми отъ християнитѣ заедно съ дрехитѣ и обушата се раздадоха на беднитѣ преди празника. При църквата отъ година на година презъ празникитѣ сѣ стичатъ все повече бедни хора. Добре е общината и другитѣ институти и организации въ града да въ бжде да предаватъ своитѣ помощи на братството, което отъ своя страна да раздава помощитѣ, защото сега едни и сжщи хора ходятъ на десетъ мѣста за помощи. Така или инѣкъ, въ бждеще добре е сѣ участието на всички благотворителни организации раздаването да се организира по-добре и да се върши отъ братството само при църквата съ представителъ на всички други, защото нито на братството, нито на църквата е по-силитѣ да удовлетвори голѣмитѣ нужди на беднитѣ, които се стичатъ тукъ.

Настоятелството на църквата

„Св. Възнесение“ въ Шуменъ изказва своята благодарностъ на г-жа Мина Иванова отъ града за подаренитѣ отъ нея на църквата 1000 лв.

Настоятелството на добротворно Просвѣтното братство при църквата „Св. Възнесение“ изказва своята благодарностъ на своитѣ членки, които оставиха работитѣ си срещу празникитѣ и отидоха да събиратъ помощи за беднитѣ християни, а именно: на г-жа Гинка Йоцова за събраниитѣ отъ нея 341 лева; на г-жа Анна Чинтулова за събраниитѣ отъ нея 1140 лева; на г-житѣ Мерджанова, Милица Георгиева и Хриса Келямова за събраниитѣ 600 лв., на г-жа Ана Ганева и Мара Ставрева за събраниитѣ отъ тѣхъ 837 лева. Сжщитѣ г. г. събрали и доста дрехи, обуша и пр., които се раздадоха на беднитѣ.

Сжщото настоятелство изказва благодарностъ:

1. На Шуменския общински съветъ за даденитѣ — 5000 лева
2. „ Популярната банка — 1000 „
3. „ Банка „Бждащностъ“ — 200 „
4. „ Търговската банка — 100 „
5. „ Г-жа Марийка Атанасова (Халачева) — 200 „
6. „ Г-жа Василка х. Вербин — 100 „

Получи се въ редакциитѣ

книгата „Животъ безъ Богъ“ отъ Епископъ Алексий, преводъ издание на г-нѣ Рад. Г. Лѣваковъ. Малката книга, да я наречемъ брѣшура, е много навремена. Всѣ християнско семейство би трѣбало да си я набави. Защото какъва религиозна книжнина четемъ ние по нашитѣ кжщи? Брошурата струва 8 лева. На разпространители на 35% отстъпка. Набавя се отъ водача Св. Синодъ, София.

Получи се въ редакцията отъ кн. „Св. Иоанъ Златоустъ“, преводъ отъ руски отъ свещ. Цв. Христоу — Кюстендилъ. Домовитѣ на нашитѣ православни християни сж празни отъ религиозна книжнина. И когато поискатъ, тѣ не могатъ книги, отъ които да се поучатъ. А нѣма нищо по-поучително за християнина отъ живота, дѣлътъ и страданията на Св. Иоанъ Златоуста — най-великиятъ църковенъ проповѣдникъ въ правеславния свѣтъ. Може да се набави чрезъ редакцията. Струва 3 лева.